

Tíz ezüst és egy ruha

Paris Reidhead

Elhangzott a Bethany Fellowship gyülekezetben (Bloomington, Minnesota) 1965-ben.

Forrás: [Ten Shekels and a Shirt](#)

Arról a tíz ezüstről és egy rend ruháról szeretnék ma beszélni, amelyről a Bírák könyve 17. fejezetében olvasunk. Felolvasom ezt a részt, és még valamennyit a 18-ból is, hogy jobban megértsük a történetet. „Volt egy Efraim hegyvidékéről való, Míká nevű férfi.” Itt tudni kell, hogy az emóriak elválták Dán törzsét a Jeruzsálembé jutástól, és Efraim hegyéhez szorították be őket. Szomorú, amikor Isten népe hagyja, hogy a világ ilyen kínos helyzetbe kényszerítse! Dán törzse tehát nem tudott eljutni Jeruzsálembé – ebből eredtek végül azok a problémák, melyeket látni fogunk.

„Volt egy Efraim hegyvidékéről való, Míká nevű férfi. Ez azt mondta egyszer az anyjának: Az az ezeregyszáz ezüst, amelyet elvettek tőled, és amely miatt átkozódtál fülem hallatára, íme, az az ezüst nálam van, én vettem el. Az anyja ezt mondta: Áldjon meg az ÚR, fiam! És ő visszaadta az ezeregyszáz ezüstöt az anyjának, aki ekkor azt mondta: Teljesen odaszentelem az ÚRnak a fiamért, hogy egy faragott és öntött bálványszobrot készítsenek belőle. Most ezért visszaadom azt neked. De ő megint átadta a pénzt az anyjának. Az anyja elvett belőle kétszáz ezüstöt, és odaadta az ötvösnek, s az készített belőle egy faragott és öntött bálványt. Ez azután Míká házába került. Ennek a férfinak, Míkának volt egy házitemploma, ahol éfódot és házibálványt készített. Fölszentelte az egyik fiát, és ő lett a papja. Abban az időben nem volt király Izráelben, és mindenki azt cselekedte, ami jónak tűnt a maga szemében. Volt egy ifjú lévita a júdai Betlehemből, Júda nemzetségéből, aki ott élt jövevényként. Ez az ember elment a júdai Betlehem városából, hogy ott telepedjen le, ahol majd alkalmas helyet talál. Így jutott vándorlása közben Efraim hegyvidékére, Míká házához. Míká azt kérdezte tőle: Honnan jössz? Ő így felelt: Lévíta vagyok a júdai Betlehemből, és járok-kelek, míg alkalmas helyet találok valahol. Míká ezt mondta neki: Maradj nálam, és légy nekem atyám és papom! Én pedig esztendőnként tíz ezüstöt, egy rend ruhát és eledelt adok neked. És a lévita elszegődött. Tetszett neki, hogy ott maradjon annál a férfinál. Az pedig úgy tekintette őt, mint a saját fiát. Míká tisztébe avatta a lévítát, s így az ifjú a papjává lett, és házánál maradt. Míká ezt mondta: Most tudom, hogy jót tesz majd velem az ÚR, mert egy lévita lett a papom.”

„Abban az időben nem volt király Izráelben, és ezekben a napokban keresett magának örökséget Dán nemzetsége, ahol lakjék, mert mindeddig nem jutott neki osztályrész Izráel törzsei között. Dán fiai elküldtek a háznépükből öt férfit, vitéz férfiakat a saját határaikból, Corából és Estáólból, hogy kémleljék ki és nézzék meg jól a vidéket. Azt mondták nekik: Menjetek el, kémleljétek ki a földet. Mikor elérkeztek Efraim hegyvidékére, Míká házához, ott megszálltak. Amikor Míká házánál voltak, megismerték az ifjú lévita hangját. Odamentek hozzá, és megkérdezték: Ki hozott téged ide? Mit csinálsz itt, és mi járatban vagy? Ő pedig ezt felelte nekik: Ezt meg ezt cselekedte velem Míká, és fölfogadott engem, és papjává lettem. Erre ezt mondták neki: Kérdezd meg Istentől, hadd tudjuk meg, hogy szerencsés lesz-e az utunk, amelyen járunk!

A pap ezt felelte nekik: Menjetek el békességgel. Gondja van az ÚRnak arra az útra, amelyen jártok.”

„Ekkor megszólalt az az öt férfi, aki elment kikémlelni Lajis földjét. Ezt mondták testvéreiknek: Tudjátok-e, hogy ebben a házban éfód és teráf, faragott és öntött házibálvány-szobor van? Gondoljátok végig, hogy mit kell tennetek. Erre betértek oda, s az ifjú lévítához mentek Míká házában, és békességgel köszöntötték. A hatszáz fegyveres férfi pedig, akik Dán fiai közül valók voltak, elállta a kapu bejáratát. És az az öt férfi, aki a föld kikémlelésére ment oda azelőtt, amikor fölment és megérkezett oda, magához vette a faragott szobrot, az éfódot, a teráfot és az öntött bálványt. A pap pedig ott állt a kapu előtt a hatszáz fölfegyverzett férfival. Mikor pedig ezek bementek Míká házába, és magukhoz vették a faragott szobrot, az éfódot, a teráfot és az öntött bálványt, azt kérdezte tőlük a pap: Mit

műveltek? Ők pedig ezt felelték: Hallgass, tedd kezedet a szádra, jöjj el velünk, és légy nekünk atyánk és papunk! Melyik jobb, hogy egy ember házában légy a papja, vagy hogy Izraelben egy nemzetségnek és háznépnek? Ezen a pap szívből örvendezett, és elvitte az éfódot, a teráfot és a faragott bálványszobrot, és a nép közé ment velük. Azután megfordultak és elvonultak, maguk előtt küldve a gyermekeket, a jószágot és értékes holmijaikat." (Bírák 17,1-13; 18,1-6; 14-21)

A lévita

Ez tehát a történet. Nem kapcsolódik szorosan a bírákhoz; olyan feljegyzés, melynek révén bepillantást nyerhetünk annak a korszaknak a társadalmi viszonyaiba, amikor „mindenki azt cselekedte, ami jónak tűnt a maga szemében”, és „nem volt király Izraelben” (Bír 17,6). Míká tehát nem tudott eljutni Jeruzsálembe, ezért úgy gondolta, hogy a birtokán felépíti a templom utánpótlását. Meg is építette, úgy, ahogyan a célnak megfelelőnek találta, és elkészítette a szent sátor eszközeit is az éfóddal együtt, mivel ezek is hozzátartoztak a berendezéshez. Utána azonban még a körülötte élő népektől is begyűjtött pár dolgot, például a terafimot, a házibálványt – azt az istenábrázolást, melyet Isten szigorúan megtiltott. Kétségtelenül megvolt benne a vágy, hogy a lehető legjobbat tegye, ezért vett egy keveset a világból, egy keveset Izraelből - abból, amit Isten kinyilatkoztatott -, és addig keverte őket, amíg valami olyat nem kapott, amiről úgy gondolta, hogy tetszeni fog az Úrnak. Aztán persze nagyon megörült, amikor meglátta a júdai Betlehemből arra tévedő ifjú papot, aki lévita volt; az anyja júdából származott, Isten ugyanis megengedte Mózes által, hogy a lévíták más törzsekbe is beházasodhassanak, és csatlakozzanak azokhoz.

Ennek az ifjúnak viszont nem tetszett a lévíták számára kijelölt élet; kalandvágyó volt, nem bírt megmaradni a helyén, ezért hát kereste a módját, hogyan mehetne jobban is a dolga. Lévitának lenni jó volt, de gondolta, hátha valami jobb lehetőséget is tartogat számára az élet – így jutott el Míká házához. Ott várt, mire Míká behívta, és felkérte, hogy legyen a papja. Meg is egyeztek. Azt mondta neki Míká: „Légy nekem atyám és papom! Én pedig esztendőnként tíz ezüstöt, egy rend ruhát adok neked.” Ez a ruha akkoriban a galábiának nevezett, hosszú ujjú, bokáig érő köntöst jelentette. Adott tehát neki egy öltözet ruhát, ételt és tíz ezüstöt egy évben. A lévítának ez nagyon jó megélhetést biztosított, ezért úgy döntött, itt marad, és elfoglalja helyét a bálványimádásban és mindabban, ami Míká házában volt.

Azonban, egyszer csak megjelentek Dán emberei, akiknek ki kellett volna úzniük az emóriákat az országból, de az túl nehéznek bizonyult számukra, ezért kerestek mást, akit könnyebben elűzhetnek a lakóhelyéről. Elérkeztek tehát Míká házához, a lévita pedig azt mondta nekik, menjenek előre. Ekkor észrevették, hogy itt olyan emberek élnek, mint a szidónbeliek Lájisban, akik békések, és nincs senki, aki megvédje őket. Ezért úgy gondolták, ez remek lehetőség arra, hogy földet szerezzenek maguknak. Amikor tehát megérkeztek a föld kikémlésére és elfoglalására kiküldött emberekkel együtt, úgy gondolták, hogy mivel a lévítán keresztül bukkantak erre a földre, remek dolog lenne megszerezni a segítségét is. Bementek tehát Míká házába, és mindent elvettek tőle, amit csak készítettett, - ami ugyancsak sokba került neki, mert egyedül az öntött bálványért legalább kétszáz ezüstöt fizetett. Rátették tehát a kezüket mindenre, és elvitték a lévítát is. Míkának ez nagyon fájhatott, de amint látjuk, az ifjú lévítának még ez is belefért. Bámulatos, mennyire rugalmas tudott lenni, és milyen könnyen alkalmazkodott a változásokhoz, ha egy kis észszerűsítést látott benne. Rájött, hogy sokkal nagyobb jelentősége van egy törzset szolgálni, mint egyetlen embernek a családját. És így ráadásul sokkal több embernek is szolgálhat. Láta, mennyire észszerű, és így igazolva látta az egész eljárást. Lelkifurdalás nélkül tudott tehát váltani, és egy szó nélkül végignézte, hogy kihordják Míká kis szentélyének teljes felszerelését. Megvolt a magához való esze is; ahelyett, hogy legelől vagy leghátul ment volna, középen haladt, így katonák vették körbe minden oldalról, és nem kerülhetett veszélybe, ha Míká utána küldte volna a szolgálait.

Pragmatizmus

Minek nevezhetjük az ilyen hozzáállást, és hogyan alkalmazható ez mostani nemzedékünkre? Vajon nem lenne helyénvaló, ha most egy kicsit a haszonelvű vallásról beszélnek? Az érdekereszténységről és arról az Istenről, akit használni lehet? Ne feledjétek, napjaink uralkodó filozófiája a pragmatizmus, és tudjátok, mit értek alatta? A pragmatizmus azt jelenti: ha valami működik, akkor igaz; ha eléri a kívánt eredményt, akkor jó. Minden gyakorlat, minden alapelv, minden úngyvezetett igazság és minden tanítás próbája csak ez: Működik?

Az a néhány ember, akit Isten a legjobban megbecsült, a pragmatizmus szerint minden idők legnagyobb vesztesei közé tartoztak. Nőé például, aki ugyan kiválóan tudott hajót építeni, a fő foglalkozása mégsem ez volt, hanem az Ige hirdetése. Viszont csapnivaló prédikátor volt. A felesége, három fia és azok feleségei tértek csak meg. Hét ember százhusz év alatt – ezt éppen nem nevezhetjük hatékonynak. A legtöbb missziós társaság jóval korábban visszahívta volna. Hajóépítőnek elég jól bevált, de mint prédikátor sikertelennek bizonyult.

Sok-sok évvel később élt egy Jeremiás nevű ember, aki nagyon erőteljesen hirdette Isten Igéjét, de az eredmény tekintetében mégis sikertelen volt. Ha statisztikailag próbálnánk elemezni Jeremiás eredményeit, valószínűleg egy nagy nullát kapnánk. Hiszen azt látjuk, hogy a nép nem akart hallgatni rá, a király nem bízott benne, sőt még a papok is ellene voltak, és semmit sem akartak kezdeni vele. Semmi sem sikerült neki. Úgy látszik, egyedül csak Isten volt elégedett a munkájával, minden más tekintetben teljes kudarcot vallott.

Majd eljutunk egy újabb, jól ismert személyhez, az Úr Jézus Krisztushoz, aki semmilyen mérce szerint sem számít sikeresnek. Egyetlen gyülekezetet vagy felekezetet sem tudott megszervezni. Nem épített iskolát. Nem sikerült missziós társaságot alapítania. Egy könyve sem jelent meg. Semmit sem sikerült megvalósítania azokból a dolgokból, melyeket ma olyan hasznosnak találunk. (Ezt nem gúnyból mondom; ezek a dolgok tényleg hasznosak.) Urunk pedig három évig hirdette az Igét, beteget gyógyított, ezeket jól tartott, mégis, amikor földi szolgálata véget ért, ötszázból százhusz ember volt olyan hű, hogy feltámadása után kijelenthette magát nekik. Azon a napon pedig, amikor elfogták, egyikőjük azt mondta: „Ha mindenki elhagyna téged, én kész vagyok meghalni érted.” Ő pedig ránézett erre az emberre, és azt mondta: „Péter, nem ismered a saját szívedet. Mielőtt a kakas megszólal, háromszor fogsz megtagadni engem.” Mindenki elhagyta tehát, és elmenekült. A mi nemzedékünk – és bármelyik nemzedék – mércéje szerint az Úr Jézus teljes kudarcot vallott.

Az a kérdés merül most fel, hogy mi a siker mércéje, és mi mentén kell megítélnünk az életünket és a szolgálatunkat? Meg kell kérdeznünk magunktól: Isten cél, vagy eszköz? A mostani nemzedék a sikeres döntéseket díjazza. Ha valaki el tudja érni, hogy a munka el legyen végezve, az már elég a kortársak készséges helyesléséhez. Ezért már a szolgálatunk, a zárandokutunk, a járásunk lelegején kérdezzük meg magunktól: Olyan léviták akarunk lenni, akik Istent tíz ezüstért és egy ruháért szolgálják? Inkább embereket akarunk szolgálni, talán Isten nevében – Isten szolgálata helyett? Mert az az ifjú ugyan lévita volt, és vallásos tevékenységet végzett, mégis olyan helyet keresett, ahol méltó elismerést kaphat, ahol elfogadják őt; olyan helyet, mely biztonságot ad neki; ahol kitűnhet azokban a dolgokban, amelyekhez értett. Az egész szakmája a vallásos tevékenységek körüli szolgálatról szólt, tehát valamilyen vallási foglalkozást keresett. Nagyon megörült ezért, amikor kiderült, hogy Míkánál éppen van egy betöltendő állás. Úgy gondolta, ő megér tíz ezüstöt és egy ruhát, ezért kész volt bárkinek eladni magát, aki ennyit fizet neki. Ha valaki többet kínált volna, elment volna azzal. Megállapította tehát a saját értékét, és kiderült, hogy vallásos szolgálata és tevékenysége pusztán eszköz volt a cél érdekében. Ugyanígy, Isten is csak eszköz volt a céljai elérése érdekében.

Humanizmus

Hogy ezt a történetet a huszadik században is teljesen megérthessük, vissza kell mennünk százötven évet ahhoz a konfliktushoz, amikor újabb támadást intéztek a kereszténység ellen.

Közvetlenül a Finney-féle, nagy, amerikai ébredések után, amikor Isten Szelleme csodálatosan kiáradt Amerika egyes részeiben, Európában nyílt támadás érte hitünket a bibliakritika révén. A közgondolkodásba Darwin bevezette az evolúciós elméletet, majd különböző filozófusok is beépítették azt a maguk filozófiába, a teológusok pedig a Bibliára alkalmazták. Körülbelül 1850-re tehetjük az Isten Igéjével szembeni frontális támadást. A Sátán mindig is ravasz módon áskált ellene, most azonban nyíltan szembeszállt a Bibliával és a Gyülekezettel. Franciaországban Voltaire azt a kijelentést merte tenni, hogy meg fogja érni, hogy a Bibliából múzeumi tárgy lesz, mert az ellene felhozott erőteljes érvei olyan mértékben meg fogják azt semmisíteni.

Mi lett ennek a következménye? A kor filozófiája a humanizmus lett, melyet így határozhatunk meg: *a humanizmus az a filozófia, mely szerint minden létezés célja az ember boldogsága*. Minden azért van, hogy az ember boldog legyen. A humanizmus szerint tehát az üdvösség az, hogy minden boldogságot megkapjunk az életben, amit csak lehet. Nietzsche például azt mondja, hogy az életben az embert egyedül a hatalom elégíti ki; hogy a hatalom saját magát igazolja; és hogy a világ végtére is nem más, mint veszélyes dzsungel. Az emberen múlik tehát, hogy boldog legyen, és hatalmat szerezzen bármilyen eszközzel, amihez csak hozzáfér. Mert csakis ebben a hatalmi helyzetben – vagy, ahogy láttuk, a Moloch imádatában – lehet az ember boldog. Ez viszont kiteljesedve egy Hitlerhez, egy diktátorhoz vezet, aki Nietzsche filozófiáját veszi alapul, mint megvalósítandó vezérlőelvet, és aki azt mondja a saját népéről, hogy az ő feladatuk uralkodni a földön. Ezért bármilyen eszköz, melynek révén ezt a célt elérhetik, helyes és üdvözítő.

Majd jön valaki más, aki azt mondja: „Igen, a lét célja tényleg a boldogság, a boldogság azonban nem a mások fölötti hatalomból, hanem az érzéki megtapasztalásokból fakad.” És máris eljutunk a Franciaországot ma jellemző egzisztencializmushoz (mely Amerikában is a beat-mozgalom alapját képezte) és a civilizálatlan érzékiséghez. Mivel az ember alapvetően nem más, mint testnedvekkal rendelkező állat, legelragadtatottabb pillanatai is a testnedveinek kibocsátásából erednek – az üdvösség tehát az, hogy az ember megtalálja a legkellemesebb módját érzéki részeinek kielégítésére. Ez lett tehát a humanizmus következménye, mely szerint minden létezés célja az ember boldogsága.

John Dewey, amerikai filozófus, aki nagy hatással volt az oktatásra az Egyesült Államokban, képes volt meggyőzni a tanárokat arról, hogy nincsenek abszolút mércék. A gyerekeket nem szabad egyetlen normának sem megfeleltetni; és az oktatás célja a gyermek szabad önkifejezése, a benne rejlő lehetőség kifejlesztése és a boldogságának megtalálása abban, hogy az lehet, ami lenni akar. Így jutottunk el a kulturális törvénytelenységhez, amikor mindenki „azt tette, amit helyesnek látott a maga szemében” (Bír 17,6), és nincs Isten, aki uralkodjon felettünk. A Bibliát leszólták, elutasították, megtagadták. Istent letaszították a trónról. Nem létezik, és nincs személyes kapcsolata senkivel. Jézus Krisztus vagy mítosz, vagy csak ember – így tanították – és ezért a lét végső célja a boldogság lett. Az egyén határozza meg, mi jelenti számára a boldogságot, és hogyan akarja azt elérni.

Liberális, fundamentalista, vagy egyik sem?

A vallásnak azonban továbbra is léteznie kellett. Olyan sokan éltek belőle, hogy muszáj volt valamilyen indokot találniuk, mellyel igazolhatják létezésüket. 1850-ben az egyház kétfelé szakadt. A liberálisok volt az egyik csoport, akik elfogadták a humanizmus filozófiáját, és megpróbálták valami aktuálisnak szánt üzenetet átadni nemzedéküknek: „Nem tudjuk, hogy van-e menny; nem tudjuk, hogy van-e pokol. Azt az egyet viszont tudjuk, hogy körülbelül hetven évünk van a földön. Tudjuk, hogy a költészet, a mélyen szántó gondolatok és a nemes célok mind nagyon hasznosak mindannyiunk számára. Ezért fontos, hogy vasárnap gyertek el a templomba, ahol verseket olvasunk, ahol életbölcsekségeket, alapigazságokat és életszabályokat mondunk nektek, hogy azok szerint éljete. Arról nem tudunk semmit, mi lesz, amikor meghaltok, de egyet mondhatunk: ha rendszeresen jártok, fizettek, segítetek és velünk maradtok, akkor kipárnázzuk a kocsitokat, és kényelmesebb lesz az utazás. Semmit sem garantálhatunk azzal kapcsolatban, hogy mi lesz, amikor meghaltok, de az biztos, hogy ha

velünk jöttök, boldogabbá tesszük a földi életet.” Ez lett tehát a teológiai liberalizmus lényege. Nem jelentett többet annál, mint hogy egy kis cukrot próbált csempészni a vándorlás keserű italába, megédesítve egy időre az utat. De ez minden, amit mondhatott.

A minket körülvevő közeg filozófiája tehát a humanizmus, amely azt mondja, az élet legfőbb célja az ember boldogsága. Van azonban egy másik csoport, akiket megbotránkoztattak a liberálisok. Ez a csoport, akik közé én is tartozom, a fundamentalisták. Ők azt mondják: „Hisszük, hogy a Biblia Istentől ihletett. Hisszük, hogy Jézus Krisztus Isten. Hisszük, hogy van pokol. Hisszük, hogy van menny. Hisszük, hogy Jézus Krisztus meghalt, eltemették és feltámadt.” De ne feledjük, hogy a humanizmus légköre vesz körül minket, amely azt mondja: a létezés célja az ember boldogsága. A humanizmus olyan, mint a mélyből áradó bűz - mindent átjár. A humanizmus olyan, mint egy fertőzés, mint egy járvány – egyszerűen mindenhová beszivárog.

Nem sokkal később a fundamentalisták e fenti hitvallás alapján ismerték fel egymást. Legtöbben olyan emberek voltak, akik valóban találkoztak Istennel. De tudjátok, nem sokkal azután, hogy azt mondták: ezek azok a dolgok, amelyek meghatároznak minket, mint fundamentalistákat, a második generáció ezt mondta: „Így válhatsz fundamentalistává: Higgy abban, hogy a Biblia Istentől ihletett! Higgy Krisztus istenségében! Higgy halálában, eltemetésében és feltámadásában! És akkor fundamentalista leszel.”

Nem sokkal később jött a mi nemzedékünk, ahol már az egész üdvterv tulajdonképpen azt jelentette, hogy valaki értelmi beleegyezését adja néhány tantételhez, és akkor kereszténnyé válik. Ha körülbelül 4-5 kérdésre igennel tud válaszolni, és ha tudja, hol kell azt válaszolnia, hogy „igen”, akkor valaki megveregeti a vállát, kezét ráz vele, barátságosan rámosolyog, és ezt mondja neki: „Testvér, üdvösséged van!” Tehát az egész olyan alacsony szintre süllyedt, ahol az üdvösség semmi többet nem jelent, mint egy séma elfogadását, vagy előírt formulák helyeslését. És ennek az üdvösségnek a célja az ember boldogsága, mert a humanizmus hatja át. Ha össze kellene hasonlítanunk a fundamentalizmust a száz évvel korábban kezdődött liberalizmussal, ahogyan az kialakult – mivel nem akarom időponthoz kötni –, a következőket figyelhetnénk meg:

A liberálisok szerint, a vallás célja az embert boldoggá tenni, amíg él.

A fundamentalisták szerint, a vallás célja az embert boldoggá tenni, miután meghal.

Ugyanakkor, azt hirdették, hogy minden vallás célja: az ember boldogsága. A liberálisok azt mondják: „A társadalmi és politikai rend megváltoztatásával fel fogjuk számolni a nyomornegyedeket, meg fogjuk szüntetni az alkoholizmust, a kábítószerfüggőséget és a szegénységet, és létrehozuk a mennyet itt a földön, és boldog életet teremtünk! Semmit nem tudunk arról, mi jön utána, de azt akarjuk, boldog légy, amíg itt élsz!” És hozzá is láttak, hogy véghezvigyék, hogy azután az I. világháború szörnyű megrázkódtatásával, majd a II. világháború teljes döbbenetével szembesüljenek, mert úgy tűnt, sehova sem sikerült eljutniuk ennyi idő alatt.

A fundamentalisták pedig szépen beálltak a sorba, ráálltak a humanizmus hullámhosszára, amíg valami ilyesmihez nem jutottunk: „Fogadd el Jézust, hogy a mennybe mehess. Csak nem akarsz abba az undorító, koszos, tüzes pokolba kerülni, holott csodálatos menny van odafent? Gyere Jézushoz, hogy a mennybe kerülhess!” Ez a felszólítás legalább annyira az önzésnek szól, mint amennyire két ember egy kávézóban üldögélve úgy dönt, kirabolnak egy bankot, hogy a semmiből szerezzenek valamit. A bűnösöket oly módon hívják megtérésre, hogy az pontosan úgy hangzik, mintha a benzinkút szombat esti bevételét akarnánk megszerezni anélkül, hogy ott dolgoznánk.

Szilárdan hiszem, hogy a humanizmus a leghalálosabb és legpusztítóbb filozófiai eszme mindazok közül a filozófiai bűzfelhők közül, melyek a pokol mélységből szivárogtak ki. Teljesen átítatta a hitünket. És teljes mértékben ellentétes a kereszténységgel! Sajnos, ritkán látjuk így. És itt van Míká, aki szeretne egy kis szentélyt, és egy papot, mert imádkozni szeretne, mert istentiszteletet szeretne, mert „jót tesz majd velem az Úr!” (Bír 17,13). Ez nem más, mint önzés, és ez bűn! A lévita pedig jön, és

rögtön megtetszik neki, mert helyet keres magának. Tíz ezüstöt, egy öltözet ruhát és teljes ellátást szeretne. És azért, hogy meglegyen neki mindaz, amit akar, és Míkának is meglegyen az, amit ő akar, elárulják Istent tíz ezüstért és egy ruháért! Ez minden idők legnagyobb hitszegése! És mi ebben a hitszegésben élünk!

Nem látom, hogyan ébreszthet fel bennünket Isten, ha nem térünk vissza a kereszténységhez, teljesen és határozottan elfordulva a bűzhödtt humanizmustól, ami átítatta nemzedékünket Krisztus nevében. Attól tartok, annyira alattomos lett az egész, hogy mindent átjárt. De mi is ez? Lényegében a következő. Ez a filozófiai feltevés - amely kimondja, hogy a létezés célja az ember boldogsága -, evangéliumi kifejezések és bibliai tanok köntösébe lett öltöztetve, míg végül oda jutunk, hogy Isten a mennyben az ember boldogságáért uralkodik, hogy Jézus Krisztus az ember boldogságáért öltött testet, hogy az angyalok mind az ember boldogságáért léteznek. Minden az ember boldogságáért van! Igenis kijelentem, ez nem kereszténység! Hát nem boldog az ember? Vajon Isten nem akarja, hogy az ember boldog legyen? Akarja, de csak úgy, mint ami a hit velejárója, nem pedig elsődleges célja; úgy, mint melléktermék, nem mint főtermék!

Az élet tisztelete

Albert Schweitzer, az a jó ember, akit korunk elhomályosult gondolkodói közül sokan csodálnak, évekig élt Kongóban, Kelet-Afrikában. Zseniális elme, filozófus, orvos, zenész és zeneszerző volt. De soha nem szabadna kereszténynek nevezni. Krisztusnak semmi helye nincs a filozófiájában, vagy az életében. Humanista volt. Akkoriban a belga kormánytisztviselők kedvenc mulatsága a Kongó-folyó gőzöseinek fedélzetéről történő krokodilvadászat volt. Találataikat a puszkacsövíük köré tekert zsinór segítségével tartották számon; egy csomó a zsinóron egy megölt krokodilt jelentett. Schweitzer jogosan háborodott föl ezen a förtelmes és otromba szórakozáson. Mennyi élet pusztul el így hiába! Élményeinek hatására alkotta meg filozófiáját, melynek lényegét így foglalhatjuk össze: az élet tisztelete. A krokodil élete... az ember élete... bármilyen élet. Dr. Schweitzer annyira fontosnak tartotta az élet tiszteletét, hogy még az orvosi műszereit sem szerette sterilizálni. Neki volt a legpiszkosabb műtője egész Afrikában. A baktérium is élet, ezért nem szabad elpusztítani.

A Dél-Afrikai Általános Misszió veterán misszionáriusa, George Kline körülbelül hatvan mérföldre élt Schweitzer doktor állomásától. George tehetséges orgonista és orgonajavító volt, akit Schweitzer egyszer megkért, hogy jöjjön át hozzá megnézni egy barátjától kapott Németországból származó orgonáját, mert nem jól szól. George át is ment hozzá, hogy felkeresse a jó orvost. „George, meg tudod szerelni az orgonámat?”, kérdezte tőle. „Megpróbálom”, felelte George. Levette az orgona hátlapját, és meglepetésére egy nagy csótányfészket fedezett föl alatta. Jellegzetes amerikai buzgósággal azonnal kezdte összetaposni a csótányokat, nehogy egyetlen egy is elmeneküljön. A jó doktor pedig égnék álló hajjal rohant oda, és dühösen rákiáltott: „Azonnal hagyd abba!” George nem értette: „Miért? Tönkretesz az orgonádat!” Schweitzer így felelt: „Nem baj, hiszen ez a természetük! Ezért nem ölhetjük meg őket!” Egy fiú beszaladt, és nyugtatólag közölte: „Minden rendben van, Mr. Kline.” Majd gyengéden lehajolt, a csótányokat egy kis zsákba szedte, felül összefogta, majd kivitte a dzsungelbe, hogy ott elengedje őket. Íme tehát valaki, aki hű volt az élet tiszteletéről szóló filozófiájához. Teljes mértékben odaszánta magát ennek, és végig következetes maradt benne, még akkor is, ha csótányokról vagy mikrobákról volt szó. Értitek? Ezt jelenti a humanizmus, és ezt jelenti a következetesség.

Most azt kérdezem, mi a missziók filozófiája? Mi az evangelizáció filozófiája? Mi a keresztény ember filozófiája?

Ha azt kérdezitek, miért mentem Afrikába, azt válaszolom, hogy elsősorban azért, hogy javítsak Isten igazságosságának szemléletén. Úgy gondoltam, nem lenne jogos, ha valaki úgy kerülne a pokolra, hogy nem kapott esélyt a megmenekülésre. Ezért azzal a gondolattal indultam el, hogy a szegény bűnösöknek esélyt adjak, hogy a mennybe juthassanak. Csak néhány szóban mondtam most el nektek,

de ha megvizsgáljátok, amit most mondtam, akkor tudjátok, mi ez? Humanizmus. Egyszerűen Jézus Krisztus erőforrásait használtam eszközként az emberi nyomorúság és szenvedés javítására. És amikor eljutottam Afrikába, rájöttem, hogy ők nem szegény, tudatlan pogányok, akik sietve keresnek valakit a dzsungelben, aki elmondja nekik, hogyan juthatnak el a mennybe. Gonosz szörnyek voltak! Teljes és tökéletes ellenszegülésben éltek, pedig több ismerettel rendelkeztek Istenről, mint azt valaha is elképzeltem volna! A poklot érdemelték, mert egyáltalán nem voltak hajlandók hogy a lelkiismeretük világosságában, a szívükbe írt törvény és a természet bizonyágtételének világosságában és az általuk megismert igazságban járjanak! Amikor erre rájöttem, őszintén mondhatom, annyira megharagudtam Istenre, hogy egy alkalommal így imádkoztam: „Szép kis dolog volt Tőled, hogy elküldtél ezekhez az emberekhez, akik arra vártak, hogy elmondják nekik, hogyan lehet a mennybe jutni, de amikor idejövök, kiderül, hogy tudnak a mennyről, és nem akarnak oda menni; hogy szeretik a bűnt, és meg is akarnak maradni benne.” A humanizmus motivált, hogy odamenjek.

Láttam leprások és mindenféle fekélyekkel borított emberek, és pogány temetési szertartások képeit, és nem akartam, hogy embertársaim örökké a pokolban szenvedjenek egy ilyen nyomorúságos földi lét után. De ott, Afrikában Isten kezdte széttörni a humanizmus burkát! Aznap a hálószobám bezárt ajtaja mögött küzdöttem Istennel. Mivel itt kezdtem megérteni, hogy azok az emberek, akiket tudatlannak tartottam, és azt gondoltam, alig várják, hogy megtudják, hogyan juthatnak a mennybe, és kérik, hogy jöjjön már valaki, és tanítsa őket, valójában még arra sem akartak időt szánni, hogy eljőjenek és beszéljenek velem, vagy valaki mással. Nem érdekelte őket a Biblia, nem érdekelte őket Krisztus; szerették bűnüket és tovább akartak élni benne. Ekkor úgy éreztem, minden nevetséges képmutatás. Úgy éreztem, jól átvágtak. Haza akartam jönni.

Ott voltam a szobámban egyedül, és amikor őszintén feltártam Isten előtt a szívemet, úgy éreztem, mintha azt válaszolná: „Igen, de vajon nem fog-e az egész föld bírása igazságosan ítélni (Zsolt 96,13)? A pogányok elvesznek, és a pokolba kerülnek, nem azért, mert nem hallották az evangéliumot. A pokolba kerülnek, mert bűnösök és szeretik a bűnt, amelyben élnek, és a poklot érdemlik. De én nem őértük küldtelek oda, nem az ő érdekükben.” És olyan tisztán hallottam, mint még soha, bár nem hallható hang volt, hanem minden idők igazságának visszhangja, amely behatol a nyitott szívbe. Hallottam, ahogy Isten a szívemben így szól: „Nem a pogányok érdekében küldtelek Afrikába. Az én érdekemben küldtelek oda. Megérdemlik a poklot! De én szeretem őket! És elszenvedtem helyettük a pokol kínjait! Nem őmiattuk küldtelek oda! Magam miatt küldtelek oda! Hát nem érdemlem meg szenvedéseim jutalmát? Nem érdemlem, hogy az enyéim legyenek azok, akikért meghaltam?” Ez mindent megfordított, mindent megváltoztatott és mindent a helyére tett! Már nem Mikánál dolgoztam tíz ezüstért és egy ruháért, hanem az élő Isten szolgálatában álltam. Nem a pogányokért voltam ott. A *Megváltóért* voltam ott, aki elszenvedte a pokol kínjait értem. Kérdemelte, hogy az Övéi legyenek a pogányok, mert meghalt értük.

Értitek? Összefoglalom a lényegét. A humanizmus azt mondja: „Minden létezés célja az ember boldogsága.” A kereszténység azt mondja: „Minden létezés célja Isten dicsősége.” Az egyik a pokol szüleménye: az embert isteníti. A másik mennyei: Istent dicsőíti! Az egyik a Mikának szolgáló lévita, a másik a méltatlan szív, mely az élő Istent szolgálja, mert ez a legnagyobb megtiszteltetés a világegyetemben.

Mi a helyzet veled?

És mi a helyzet veled? Te miért tértél meg? Szeretnék újra olyanokat látni, akik úgy térnek meg, ahogy a Biblia beszél a bűnbúnatról! George Whitefield ismerte ezt a fajta megtérést. Ott állt a Boston Common parkban és húszezer emberhez beszélt, ezekkel a szavakkal: „Figyeljetek rám, ti bűnösök! Ti romlott szörnyetegek! A poklot érdemelitek! És vétkeitek között a legnagyobb, hogy habár vétkesek vagytok, nem ismeritek el! Ha nem sírtok bűneitek és a szent Isten ellen elkövetett vétkeitek miatt, George Whitefield majd sír miattatok!” Aztán lehajtotta fejét, és úgy zokogott, mint egy kisgyermek.

Miért sírt miattuk? Mert a pokol fenyegette őket? Nem! Hanem azért, mert romlott szörnyeteg voltak, akik nem látták a bűneiket, és soha nem foglalkoztak a vétkeikkel.

Észreveszitek a különbséget? Látjátok a különbséget? A különbség az, hogy valaki fél és remeg, hogy a pokolban fog szenvedni, de nem érezte a bűntudat szörnyűségét! Nem érezte gonoszságainak borzalmát! Nem veszi észre azt a sérelmet, amelyet Istennek okozott! Csak azért reszket, mert meg fog perzselődni a bőre. Fé! Igaz, hogy a félelem tud jó munkát végezni abban, hogy felkészítsen bennünket a kegyelemre, de a félelemnél nem szabad megállni. A Szent Szellem sem áll meg itt. Ezért van az, hogy az emberek, míg bűnbánattal meg nem tértek, nem tudják üdvözítő módon befogadni Krisztust. És csak az tud megtérni, aki a bűnösségéről meggyőződött. A meggyőzés pedig a Szent Szellem munkája: segít beláttatni a bűnössel, hogy Isten előtt gonosztevő, és Isten haragját érdemeli. És ha Isten a pokol legmélyebb zugába küldené is örökre, és még tíz örökkévalóságra, azt is megérdemelné! És még sokkal többet is. Mert meglátta a vétkeiket!

Az igehirdetők

Itt van a különbség a huszadik századi prédikációk és John Wesley prédikációi között. Wesley az igazság prédikátora volt, aki Isten szentségét emelte fel. A szabad ég alatt tartott két-három órás prédikációiban Isten szentségét, törvényét, igazságosságát, követelményeinek bölcsességét és haragjának igazságát emelte fel, majd a bűnösökhöz fordult, és rámutatott bűneik szörnyűségére, nyílt lázadásukra, árulásukra és összekuszált életükre. Isten hatalma olyan erővel szállt le a gyülekezetre, hogy az emberek teljesen öntudatlanul zuhantak a földre! Mert kijelentést kaptak Isten szentségéről, és ennek világosságában meglátták bűneik szörnyűségét. Isten Szelleme annyira elméjükbe és szívükbe hatolt, hogy a földre zuhantak.

Ugyanez a jelenség Amerikában is megisméltődött a XVIII. században, a Yale Egyetemen John Wesley Redfield idejében, amikor szabad ég alatti evangelizációkat tartottak a Yale Egyetem amfiteátrumában. A tömegre felügyelő rendőrök már megszokták, hogy különbséget tegyenek a részeket (akiket alkoholos leheletük árult el, és le kellett csukni őket), és azok között, akiket Isten sújtott le a földre: ők voltak a „Redfield-betegek.” Őket csendes helyre kellett félrehúzni addig, míg magukhoz nem tértek. Életek formálódtak át. Ha valaki részeges volt, abbahagyta az ivást; a kegyetlen emberek felhagytak kegyetlenségükkel; az erkölcstelének felhagytak erkölcstelenségükkel. Tolvajok tértek meg, és adták vissza az ellopott holmikat. Férfiak és nők látták meg Isten szentségét és a bűnük nagyságát. Isten Szelleme öntudatlanságba vitte őket a bűntudat súlya miatt. Ahogyan Isten ereje kiáradt, a bűnösök megtértek bűneikből, és üdvözítő módon Krisztushoz jöttek.

A különbség

Ez a prédikálás más volt! Ő nem azt tette, hogy jó embereket próbált meggyőzni arról, hogy rosszul áll a szénájuk egy gonosz Istennél! Ő *gonosz* embereket próbált meggyőzni arról, hogy megérdemlik egy *jó* Isten haragját! A következmény pedig bűnbánat és megtérés lett, ami hithez és élethez vezetett. Drága barátaim, csakis egyetlen oka van a bűnösnek megtérni: az, hogy szívének imádata, dicsérete, szeretete és engedelmissége Jézus Krisztusé legyen. Nem pedig az, hogy ő a mennybe menjen. Ha egyedül azért tértél meg, hogy a pokoltól megmenekülj, akkor nem vagy más, mint az a lévita, aki tíz ezüstért és egy ruháért szolgál! Ennyi! Azért akarod szolgálni Istent, mert jót tesz veled!

A töredelmes szív azonban olyan szív, amely meglátott valamit annak a vétkeknek a borzalmas súlyából, hogy istent játszott, és megtagadta mindazt az imádatot és engedelmisséget, ami az igaz és igazságos Istennek jár! Miért térjen meg egy bűnös? Mert Istent megilleti mindaz az engedelmisség és szeretet, amit a bűnös ember megtagadott tőle; és nem azért, hogy a mennybe menjen. Ha egyedül azért tér meg, hogy a mennybe jusson, akkor csak üzletelni próbál Istennel. Miért hagyjon fel a bűnös

a bűneivel? Miért kell ezt megtennie? Miért kell jóvátételre törekednie, amikor Krisztushoz jön? Mert Istent megilleti az engedelmisség, melyet az embertől követel!

Beszélgettem olyan emberekkel, akiknek nem volt bizonyosságuk afelől, hogy bűneik meg vannak-e bocsátva. Érezni akarják, hogy meg vannak mentve, mielőtt készek lennének teljesen átadni magukat Krisztusnak. Hiszem, hogy Isten Szelleme csak azokban tesz bizonyosságot arról, hogy Tőle születtek, akik Jézus Krisztushoz jönnek és valami ilyesmit mondanak: „Uram Jézus, engedelmeskedni fogok neked, szeretni foglak, szolgálni foglak, és azt fogom tenni, amit akarsz, hogy tegyek, amíg csak élek, még akkor is, ha életem végén a pokolra kerülök, egyszerűen azért, mert méltó vagy arra, hogy szeresselek, engedelmeskedjem neked és szolgáljalak téged. És nem próbálok üzletet kötni veled!”

Látjátok a különbséget? Értitek, mi a különbség aközött, hogy egy lévita tíz ezüstért és egy ruháért szolgál, hogy egy Míká szentélyt épít, mert „Isten jót tesz majd velem”, és aközött, hogy valaki az Isten dicsőségéért tér meg?

Miért kell a kereszthez jönnünk? Miért kell Krisztussal együtt meghalnunk? Miért kell Krisztussal azonosulva a keresztre menni, aztán le a sírba, majd feltámadni? Megmondom miért! *Mert Isten csak így nyerhet dicsőséget az emberből!* Ha azt mondod, azért, mert így lehet öröme, békességed, áldásod, sikered vagy hírneved, akkor az nem más, mint tíz ezüstért és egy ruháért szolgálni, mint a lévita. Egyetlen indíték van, hogy odamenj a kereszthez, fiatal barátom. Mert ameddig nem jutottál el oda, hogy egyé válj Krisztussal a halálban, addig megfosztod Istent Fiát attól a dicsőségtől, amit nyerhetne az életeden keresztül. Mert egy test sem dicsekedhet Őelőtte (1Kor 1,29). És amíg nem értjük meg Istennek az Ő Szelleme által végzett megszentelő munkáját, amely Krisztussal egyesít minket a halálban, az eltemetésben és a feltámadásban, addig abban szolgálunk, amink van. És mindaz, ami saját magunktól van, halálos ítélet alatt van: az ember személyisége, természete, ereje és erőfeszítése. Isten ezekből semmi dicsőséget nem nyerhet!

Az indíték tehát, hogy a kereszthez menj, nem az, hogy győzelmed legyen. Lesz győzelmed. Nem az, hogy öröme legyen. Lesz öröme. De az indíték, hogy megragadd a keresztet, és nekifeszülj, mint Pál, és vele együtt elmondd, „Krisztussal együtt megfeszítettem” (Gal 2,20), nem az, hogy mire lesz ez neked jó, hanem az, hogy *Istennek* mire lesz ez jó, az Ő dicsőségéért! Hasonlóképpen, miért feszülj neki, hogy megismerd a Szent Szellem teljességét? Miért igyekezz, hogy megismerd Krisztus teljességét? Megmondom, miért! Mert csak egyedül így kaphat Jézus Krisztus dicsőséget az Ő drága vérével megváltott ember életéből: ha betöltheti azt az életet az Ő jelenlétével, és Krisztus a saját életét élheti általa.

Hitünk jó híre nem az, hogy gépiesen nekünk kell megtennünk mindent a saját erőnkéből, mint egy olyan levitának, akit Isten szolgálatára fogadtak fel. Nem, nem! A jó hír az, hogy eljuthatunk arra a pontra, ahol tudjuk, mi magunktól semmit sem tehetünk, és mindaz, amit tehetünk az, hogy átadjuk magunkat Őnek, mint üres edényt, és azt mondjuk: „Úr Jézus, töltsd meg Te! És minden, ami el lesz végezve, az Teáltalad és Teérted lesz elvégezve.” De sajnos, oly sok embert ismerek, akik azért próbálják megismerni Isten teljességét, hogy használhassák Őt!

A Szellem ereje

Egyszer Huntingtonban, Nyugat-Virginiában egy fiatal igehirdető jött oda hozzám, és azt mondta nekem:

– Reidhead testvér, nekem nagyszerű gyülekezetem van. Csodálatos vasárnapi iskolai programot dolgoztam ki, a rádiós szolgálatom is egyre jobban növekszik. Mégis úgy érzem, valami hiányzik, személyesen valami többre lenne szükségem; Szent Szellemmel kellene megkeresztelkednem, Szent Szellemmel kellene beteljesednem. Azt hallottam, Isten végzett valamit Önben, ezért gondoltam, hogy Ön biztosan tud nekem segíteni.

Ránéztem a fiatalemberre, és tudjátok, mire hasonlított? Rám. Pontosan olyan volt, mint én. Láttam benne mindent, ami bennem is volt. Azt gondoltátok, azt fogom mondani, hogy olyan volt, mint

amilyen én voltam korábban? Nem, kedveseim: aki már meglátta magát, az tudja, hogy soha nem lesz képes más lenni, mint amilyen addig volt. „Mert tudom, hogy bennem (vagyis az én testemben) nem lakozik semmi jó” (Róm 7,18 KJV).

Ez az ember olyan volt, mint én. Olyan volt, mint egy fiatalember, aki luxusautójában ülve behajt a töltőállomásra, és odakiált a benzinkutasnak: „A legmagasabb oktánszámú benzinnel töltsé teli!” Így nézett ki. Erőt akart a programjaihoz. De Isten nem lesz eszköz egyetlen ember céljainak megvalósításához sem. Azt válaszoltam:

– Nagyon sajnálom, de nem hiszem, hogy tudnék segíteni.

– Miért? - kérdezte.

– Nem hiszem, hogy kész vagy rá. Feltételezem, hogy azt képzeled magadról, hogy luxusautót vezetsz. Meséltél a programjaidról, a rádiódról, a vasárnapi iskoládról és a gyülekezetedről. Nagyszerű. Csodálatosan jól csináltad mindezt a Szent Szellem ereje nélkül.

Ugyanezt mondta egy kínai keresztény, akit, amikor visszatért Kínába, megkérdeztek: „Mi volt a benyomásod Amerikáról?” azt válaszolta: „Az, hogy az amerikaiak nagyszerű dolgokat tudnak véghez vinni Isten nélkül.” Ez a fiatal prédikátor is nagyon sokat tudott elérni, Isten nélkül. Most valamiféle erőre vágyott, hogy folytatni tudja céljai elérését. Azt mondtam neki:

– Nem, nem. Ott ülsz a volán mögött, és azt mondd Istennek: „Adj erőt, hogy gyorsabban haladjak”, de ez nem így megy; csússz át a másik ülésre.

De ismertem ezt a csibészt, mert ismertem önmagam. Azt mondtam neki:

– Nem, így sem fog menni. Ül a hátsó ülésre.

És láttam, ahogy kinyújtja a kezét és megragadja a kormányt. Azt mondtam neki:

– Nem, nem elég a hátsó ülésen. Mielőtt az Úr cselekedni tudna érted, tudod, mit kell tenned?

– Mit?

– Ki kell szállnod az autóból, slusszkulccsal együtt, felnyitni a csomagtartót, átadni a kulcsot az Úr Jézusnak, majd bemászni a csomagtartóba, lecsukni az ajtaját és azt suttogni a kulcslyukon keresztül: „Uram, töltsd teli azzal, amivel akarod, Te vezetsz, innentől a Te kezében van a kormány.”

Sok keresztény azért nem lép be Krisztus teljességébe, mert léviták akarnak lenni tíz ezüstért és egy ruháért. Mikának szolgálnak, de úgy gondolják, hogy ha rendelkeznének a Szent Szellem erejével, akkor szolgálhatnák Dán törzsét is. Soha nem fog így menni, soha. Csak egyetlen oka van annak, hogy Isten találkozott veled. Ez pedig az, hogy elvigyen téged arra a helyre – hogy miután bűnbánattal megtértél és Isten megbocsátott neked az Ő dicsőségéért, és az Ő győzelmében elvitt téged a halál helyére –, ahol Ő uralkodhat benned és Jézus Krisztus rajtad keresztül tud élni és járni az Ő teljességében. A hozzáállásod magának az Úrnak a hozzáállása lesz, aki azt mondta: „Magamtól semmit sem teszek” (Jn 8,28). Nem tudok beszélni magamtól. Nem készíték terveket magamtól. Csak azért létezem, hogy Isten dicsőségére éljek Jézus Krisztusban.

Ha azt mondanám nektek: Jöjjetek és vegyetek üdvösséget, hogy a mennybe kerülhessetek; jöjjetek a kereszthez, hogy örömtök és győzelmetek legyen; jöjjetek, hogy megkapjátok a Szellem teljességét, hogy megelégedettek legyetek, – akkor a humanizmus csapdájába esnék!

Kedves barátom, ha Krisztus nélkül vagy itt, jöjj Jézus Krisztushoz, és szolgálj őt, amíg élsz, még akkor is, ha végül a pokolba kerülsz, mert Ő méltó!

Keresztény barátom, jöjj a kereszthez, és válj Vele eggyé a halálban, és tapasztald meg mindazt, amit az önmagadnak való meghalás jelent, azért, hogy Ő megdicsőüljön!

Kedves testvér, ha nem ismered a Szent Szellem teljességét, gyere és hozd el a testedet élő áldozatként, és hagyd, hogy betöltsön téged, hogy teljesíthesse benned azt a célt, amelyért eljött, hogy dicsőséget szerezzen életed által!

Nem arról van szó, hogy te mit fogsz kapni Istenből, hanem arról, hogy Ő mit fog kapni a te életedből. Egyszer s mindenkorra vessünk véget ennek a haszonelvű kereszténységnek, amely Istent eszközzé teszi a dicsőséges CÉL helyett – aki Ő maga. Mondjunk fel Mikának, mondjuk azt neki:

végeztünk, nem leszünk többé a papjai, nem szolgáljuk tovább tíz ezüstért és egy ruháért. Mondjuk azt Dán törzsének, hogy végeztünk. És jöjjünk, és boruljunk le Isten Fiának szögekkel átszúrt lábainál, és mondjuk azt neki, hogy engedelmeskedni fogunk, szeretni és szolgálni fogjuk Őt, amíg élünk, mert Ő méltó rá!

A megöletett Bárány

A 18. század vége felé, két fiatal morva testvér hallott egy szigetről a Nyugat-Indiákon, ahol az ateista, brit tulajdonos két-három ezer rabszolgát dolgoztatott, de kijelentette: „Soha egyetlen prédikátor vagy pap sem léphet a szigetre. Ha hajótörött, akkor elkülönítjük egy házban, amíg el tudja hagyni a szigetet, de soha senkinek nem fog beszélni Istenről. Elegendem van ebből az ostobaságból.” Háromezer rabszolgát hurcoltak Afrika dzsungeléből erre az atlanti-óceáni szigetre, ahol úgy élnek és halnak majd meg, hogy soha nem hallottak Krisztusról. Ez a két morva fiatal, hallva nyomorúságos állapotukról, eladták magukat ennek a brit ültetvényesnek egy rabszolga átlagos áráért, és az eladásból származó pénzből fizették ki hajóújtjukat, mert a tulajdonos még a szállításukról sem akart gondoskodni.

Amint a hajó elhagyni készült a hamburgi kikötőt a folyónál, hogy a dagálllyal az Északi-tenger felé induljon, a herrnhuti morva közösség kikísérte ezt a két, húszas éveiben járó fiatal, akik soha nem térnek majd vissza, mivel életre szóló rabszolgaságra adták el magukat, egyszerűen azért, hogy rabszolgaként keresztény tanúi legyenek Isten szeretetének közöttük. Családjaik sírtak, mert tudták, hogy soha nem fogják őket viszontlátni. Elgondolkodtak, miért is mennek el, vajon bölcs dolog-e ez a rendkívüli áldozat? A köteleket eloldozták a mólótól, és rátekerték a cölöpökre. Ahogy távolodtak, és a két fiú látta az egyre növekvő távolságot a hajó és a móló között, egymásba karolva álltak, majd egyikük felemelte kezét, és visszakiáltott. Ezek voltak az utolsó szavak, amit hallottak tőlük: „Méltó a megöletett Bárány, hogy elvegye szenvedésének jutalmát!” Ez vált a morva missziók jelmondatává. Csak ezért az egyért létezőnk: hogy a megöletett Bárány elvegye szenvedésének jutalmát!

~ ~ ~